วารสารเพลงดนตรี
MUSIC JOURNAL
Volume 22 No. 10
June 2017
ISSN 0858-9038

Together as One

Beautiful Harmony

๕ ดุริยกวี จากสแกนดิเนเวีย ที่ "ต้อง" รู้จัก

Sound Synthesis Tutorial: White Noise Electronic Snare

วารสารเพลงดนตรี
MUSIC JOURNAL
Volume 22 No. 10
June 2017

Editor's Talk

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน เพลงดนตรี ฉบับเดือนมิถุนายน ขอต้อนรับนักศึกษาใหม่เข้าสู่รั้ววิทยาลัยดุริยางคศิลป์ และต้อนรับการเปิดภาคเรียนแรกของปีการศึกษา ๒๕๖๐

ในปีการศึกษานี้ เป็นการเปิดหลักสูตร Young Artist Music Program (YAMP) หรือเตรียมศิลปินดนตรี อย่างเป็นทางการ หลักสูตร YAMP นั้น เทียบเท่าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.๔-๖) ความพิเศษของหลักสูตรนี้ คือ นักเรียนทุกคนมีห้องพักและห้องซ้อมอยู่ในอาคารเตรียมศิลปินดนตรี เพื่อที่จะได้พัฒนาศักยภาพทางด้านดนตรีได้อย่างเต็มที่ ทำให้หลักสูตรนี้ได้รับความสนใจจากผู้ปกครองและนักเรียนทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

ปกเพลงดนตรีฉบับนี้ คือน้องๆ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในหลักสูตร YAMP ซึ่งทั้ง ๕ คน เดินทางมาจากประเทศมาเลเซีย เชิญผู้อ่านมาทำความรู้จักน้องใหม่ของวิทยาลัยว่าแต่ละคนเล่นเครื่องดนตรีประเภทไหน และอะไรทำให้น้องๆ เลือกมาเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรเตรียมศิลปินดนตรี จากบทความ Cover Story

สำหรับผู้สนใจด้านเทคโนโลยีดนตรี พลิกไปอ่านบทความของอาจารย์ไมเคิล เดวิท ไบรซ์ ที่จะมาแนะนำถึงขั้นตอนในการสร้างเสียง snare drum ด้วยโปรแกรม Logic Pro Xs ES2

อีกบทความน่าสนใจ *๕ ดุริยกวี จากสแกนดิเนเวีย ที่ "ต้อง" รู้จัก* จะนำเสนอชีวประวัติโดยย่อและผลงานที่สำคัญของนักดนตรีจากประเทศในแถบสแกนดิเนเวีย ซึ่งมีความสำคัญต่อวงการดนตรีตะวันตก จะมีใครบ้าง พลิกไปอ่านในบทความรีวิว

ในช่วงวันที่ ๑๕-๑๗ มิถุนายนนี้ ทางวิทยาลัยดุริยางคศิลป์จะได้รับการตรวจเยี่ยมจากคณะกรรมการประกันคุณภาพ ตามเกณฑ์ MusiQuE ซึ่งเป็นเกณฑ์ประกันคุณภาพการศึกษาทางด้านดนตรี ของสถาบันการศึกษาดนตรีในทวีปยุโรป จุดประสงค์ของการตรวจเยี่ยม คือ เพื่อพัฒนาและยกระดับมาตรฐานทางการศึกษาด้านดนตรีของวิทยาลัยให้เทียบเท่าในระดับสากล

ปิดท้ายด้วยบทความรีวิวการแสดงของวง Thailand Philharmonic Orchestra ในช่วงเดือนที่ผ่านมา และบทความน่ารู้จากนักเขียนประจำเช่นเคย เชิญติดตามค่ะ

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธิมา ชัยชิต

กองบรรณาธิการ
นพีสี เรเยส
พงศ์สิต การย์เกรียงไกร
ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สุพรรษา ม้าห้วย
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicmujournal@gmail.com
พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๙๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สารบัญ
Contents

Dean's Vision

04
ศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศ
ทางดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
สุกรี เจริญสุข
(Sugree Charoensook)

Cover Story

12
Beautiful Harmony
Nitima Chaichit (นิธิมา ชัยชิต)

Musicology

16
การเปลี่ยนแปลงของดนตรี
คริสต์ศาสนาในประเทศไทย
จากอดีตถึงปัจจุบัน
(ตอนที่ ๒)
สุภาพร ฉิมหนู
(Supaporn Chimnoo)
ณัฐวัฒน์ อยู่ทิม
(Nattawat Yutim)

Jazz Studies

20
แจ๊สล้วนๆ
การวิเคราะห์และฝึก
Solo Transcription
(ตอนที่ ๓)
ดริน พันธุมโกมล
(Darin Pantoomkomol)

Music Entertainment

22
วิเคราะห์/วิจารณ์
สกอร์เพลงวง Big Band
ที่น่าสนใจ (ตอนที่ ๒)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Voice Performance

30
Diving Into the Unknown
First Lesson - Part 3:
Lanna Dance (2)
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึชิยะ)

Music Technology

34
Sound Synthesis Tutorial:
White Noise Electronic
Snare
Michael David Brice
(ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

The Bach Journey

38
ตามรอยเส้นทาง Bach
(ตอนที่ ๕)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Music Student

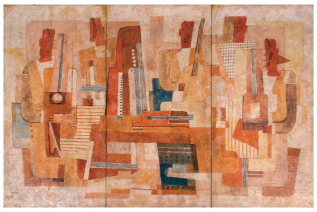

44
เมือง Gothenburg วิมานอีกหลังของคน
รักพิพิธภัณฑ์ศิลปะและดนตรี
(ตอนที่ ๒ ตอนจบ)
จิตร์ กาวี (Jit Gavee)

Review

50
Fiddler on the Roof:
จากเสียงเพลงบนหลังคา สู่คำถามเชิง
ปรัชญาเรื่องประเพณีและชีวิต
เธียรชัย อิศรเดช (Thianchai Isaradej)

58
ครั้งแรกในชีวิต กับการไปชมการแข่งขัน
เปียโนนานาชาติ
The 4th Hong Kong International
Piano Competition
เสาเมษ ศรีทองคำ
(Saomek Sritongkam)
ภูมินทร์ บุญประภากร
(Phumin Boonprapakorn)

66
ฟังเสียงสวย-ชมโลกงาม ผ่านคอนเสิร์ต
"ทีพีโอ" Window to Switzerland
นฤตย์ เสกธีระ (Narit Sektheera)

70
๕ ดุริยกวี จากสแกนดิเนเวีย
ที่ "ต้อง" รู้จัก
กฤตยา เชื่อมวราศาสตร์
(Krittaya Chuamwarasart)

ศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศทางดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

เรื่อง: สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ดนตรีเป็นศิลปะของหัวใจ และเป็นหัวใจของศิลปะทั้งมวล

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีนโยบายที่จะจัดตั้ง "ศูนย์ความเป็นเลิศทางวิชาการและนวัตกรรมด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์" โดยได้จัดตั้งคณะอนุกรรมการและเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อระดมสมอง วิธีการทำงาน และพิจารณาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งศูนย์ความเป็นเลิศ กำหนดวาระการประชุมเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ณ ห้องประชุมวิจิตรศรีสอ้าน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ชั้น ๕ เวลา ๑๐.๐๐-๑๓.๐๐ น. โดยมี ดร.สุเมธ แย้มนุ่น เป็นประธาน

ศูนย์ความเป็นเลิศนั้น โดยสภาพความเป็นจริงแล้ว มีอยู่ ๓ ระดับด้วยกัน (๑) ศูนย์ความเป็นเลิศที่ได้รับการยอมรับอยู่แล้ว ซึ่งเป็นองค์กรที่ได้พัฒนาตนเองให้มีความเป็นเลิศและดำเนินกิจการอยู่จริง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาประสงค์ที่จะพัฒนาต่อยอดเพื่อขยายความเป็นเลิศให้กว้างขวางมากขึ้น (๒) ศูนย์ความเป็นเลิศที่มีความประสงค์อยากเป็นศูนย์ความเป็นเลิศ จัดตั้งขึ้นเพราะอยากทำงาน และอยากได้รับความช่วยเหลือด้านงบประมาณและด้านอื่นๆ (๓) ศูนย์ความเป็นเลิศที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีนโยบายและประสงค์จะให้เป็นศูนย์ความเป็นเลิศ เพื่อสนองนโยบายชาติ (Thailand 4.0) โดยเฉพาะรัฐบาลในชุดปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๖๐)

ในฐานะที่เป็นคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับเชิญไปเพื่อร่วมพิจารณาให้ความเห็น และหากเป็นไปได้ก็จะเป็นผู้ที่นำเสนอโครงการจัดตั้ง "ศูนย์ความเป็นเลิศทางดนตรี" ในฐานะที่มีความพร้อมและเป็นเลิศในการจัดการศึกษาดนตรีของชาติและในภูมิภาคอาเซียน เพื่อจะเสนอให้เป็นศูนย์ความเป็นเลิศทางดนตรีของชาติลำดับต่อไป

การเสนอตัวให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดตั้งเป็นศูนย์ความเป็นเลิศทางดนตรีนั้น วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีคุณสมบัติและมีความพร้อมสูง เมื่อเปรียบเทียบกับหน่วยอื่นๆ ที่ทำงานด้านดนตรี ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

๑. ความพร้อมด้านกายภาพ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีความพร้อมทางด้านกายภาพสูง มีพื้นที่โดยรวมประมาณ ๑๐๑ ไร่ ตั้งอยู่ที่ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม มีตัวอาคารทั้งหมด ๙ อาคารด้วยกัน (เรียกรวมกันว่าอาคารภูมิพลสังคีต) อาคารทุกหลังได้ออกแบบขึ้นเฉพาะเพื่อการเรียนวิชาดนตรี มีอุปกรณ์ดนตรีพร้อม ทุกห้องมีเครื่องไม้เครื่องมือและเครื่องดนตรีครบสมบูรณ์ มีร้านอาหาร มีห้องสมุด มีหอแสดงดนตรี ห้องฝึกซ้อมเดี่ยว ห้องฝึกซ้อมรวมวง ห้องสอนเดี่ยว มีเครื่องดนตรีครบทุกชนิด มีอุปกรณ์สำหรับการสอนดนตรี มีห้องสำหรับการแสดงเดี่ยวกระทั่งการแสดงของวงดนตรีขนาดใหญ่รวม ๘ ห้อง ซึ่งทุกห้องมีระบบเก็บเสียงที่ดี มีระบบขยายเสียงที่ดี และมีเครื่องเสียงอย่างดี

บริเวณพื้นที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีต้นไม้ร่มรื่น มีคลองน้ำผ่ากลาง มีสะพานไม้เดินเชื่อมระหว่างกันอย่างกลมกลืน มีพื้นที่สีเขียวมากกว่าพื้นที่ของอาคาร มีสนามหญ้า มี

ต้นไม้พื้นเมือง ต้นมะพร้าว ไม้ไผ่ กล้วยหมาก ขนุน กอจาก ลำพู ตะขบ ฯลฯ มีดอกไม้และพืชคลุมดิน มีประติมากรรมในสวนดอกไม้ มีความเป็นชนบทที่สวยงามที่สุดในสถาบันการศึกษาของไทย ซึ่งเป็นบรรยากาศที่หาได้ยากในสถาบันการศึกษาในปัจจุบัน

พื้นที่ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้กลายเป็นพื้นที่ถ่ายทำฉากการแสดงภาพยนตร์ (เรื่อง Seasons Change เพราะอากาศเปลี่ยนแปลงบ่อย พ.ศ. ๒๕๔๘ และเรื่องพรจากฟ้า พ.ศ. ๒๕๕๙) เป็นพื้นที่ถ่ายทำฉากการแสดงละคร ถ่ายทำโฆษณา ถ่ายทำฉากแต่งงาน ถ่ายภาพนิ่ง ซึ่งสร้างรายได้เสริมให้แก่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้มีชื่อเสียงโดยที่ไม่ต้องลงทุนโฆษณาและกลับสร้างรายได้ตอบแทนอีกด้วย

อาคารมหิดลสิทธาคาร (Prince Mahidol Hall) เป็นอาคารที่ได้ก่อสร้างขึ้น (พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๓) บนพื้นที่ ๔๕ ไร่ มีวัตถุประสงค์คือ (๑) เพื่อใช้ในงานรับพระราชทานปริญญาบัตร (๒) เพื่อเป็นสถานที่ใช้แสดงดนตรีและเป็นบ้านของวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (๓) เพื่อรองรับการแสดงของวงดนตรีระดับนานาชาติ (๔) เพื่อเป็นสถานที่รองรับการประชุมระดับนานาชาติ อาคารมหิดลสิทธาคารเป็นอาคารที่มีระบบเสียงดีที่สุดในประเทศไทย มีที่นั่งดีที่สุด ฟังเสียงได้ชัดเจนทุกเก้าอี้ (๒,๐๑๖ ที่นั่ง) มีอาคารจอดรถจำนวน ๑,๐๐๐ คัน ไว้รองรับ

พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์ (Music Museum of South East Asian) เป็นอาคาร ๗ ชั้น พื้นที่ ๓.๒ หมื่นตารางเมตร ได้เริ่มก่อสร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อที่จะรองรับการศึกษาและการค้นคว้าดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีท้องถิ่น เพื่อการเก็บรักษา การเผยแพร่ และการสร้างสรรค์ดนตรีท้องถิ่นในภูมิภาคอาเซียนให้เจริญงอกงามต่อไป

๒. ความพร้อมด้านวิชาการ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนวิชาดนตรีที่สมบูรณ์ครบครอบคลุมทุกสาขาวิชา ตั้งแต่ดนตรีเด็กเล็ก ซึ่งเป็นโครงการวิจัยพรสวรรค์ศึกษา ตั้งแต่อายุ ๓ ขวบขึ้นไป ได้จัดการศึกษาดนตรีสำหรับเด็กเล็กอยู่ที่ศูนย์การค้า ดังนี้ (๑) ศูนย์การค้าซีคอนสแควร์ ถนนศรีนครินทร์ (๒) ศูนย์การค้าสยามพารากอน และ (๓) ศูนย์การค้าซีคอนบางแค รวมเป็น ๓ ศูนย์ด้วยกัน มีนักเรียนดนตรีที่ลงทะเบียนอยู่ในโครงการวิจัยพรสวรรค์ศึกษาประมาณ ๒,๕๐๐ คน ซึ่งโครงการได้เริ่มเปิดสอนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นต้นมา

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เปิดสอนหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี (มัธยมศึกษาปีที่ ๔-๖) เป็นหลักสูตรที่ได้เริ่มโครงการมาตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๔ จนกระทั่งปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๖๐) หลักสูตรเตรียมอุดมดนตรีได้สร้างความเปลี่ยนแปลงคุณภาพการศึกษาดนตรีอย่างมาก แต่เดิมนั้นนักศึกษาที่จะเข้าเรียนวิชาเอกดนตรีในระดับปริญญาตรีไม่ได้เตรียมตัวที่จะศึกษาดนตรีอย่างจริงจังมาก่อน ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กที่เล่นดนตรีอยู่ในวงดนตรีของโรงเรียน เล่นดนตรีอยู่ในวงโยธวาทิต หรือเรียนดนตรีส่วนตัวกับครูสอนพิเศษที่บ้าน แม้จะมีพื้นฐานทางดนตรีอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ทำให้การเรียนดนตรีพัฒนาไปถึงนานาชาติได้

สำหรับหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา ๒๕๖๐ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้สร้างหอพักเป็นแบบโรงเรียนกินนอน มีห้องเรียนดนตรี ห้องฝึกซ้อม ห้องเครื่องดนตรี ห้องแสดงดนตรี ห้องเทคโนโลยี มีโรงอาหาร มีผู้ดูแลหอพัก ถือได้ว่าดีที่สุดแห่งหนึ่งในภูมิภาคอาเซียน ทำให้หลักสูตรเตรียมอุดมดนตรีได้สร้างมาตรฐานการศึกษาดนตรีขึ้นใหม่ เพราะเป็นการพัฒนาการศึกษาดนตรีที่สมบูรณ์แบบ ทัดเทียมสถาบันดนตรีชั้นนำของโลก

หลักสูตรปริญญาตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล (พ.ศ. ๒๕๔๑) ได้เปิดสอนดนตรีในทุกเครื่องมือ และเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งเดียวในภูมิภาคที่มีครูสอนประจำเครื่องมือครบสมบูรณ์ (เปียโน ขับร้อง ไวโอลิน วิโอลา เชลโล ดับเบิลเบส ฟลู้ท โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน ทรัมเป็ต ทรอมโบน ฮอร์น ทูบา ยูโฟเนียม เครื่องเคาะ ฮาร์ป) สอนดนตรีคลาสสิก ดนตรีแจ๊ส ดนตรีไทย ดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีสมัยนิยม ดนตรีศึกษา ดนตรีบำบัด ธุรกิจดนตรี เทคโนโลยีดนตรี เป็นต้น ซึ่งหลักสูตรปริญญาตรีมีความหลากหลายครอบคลุมทุกอาชีพดนตรี และมีอาจารย์สอนดนตรีที่มีคุณสมบัติสูง

หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกในประเทศไทยที่เปิดสอนวิชาดนตรีในระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาโท) เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๒ ซึ่งขณะนั้นหลักสูตรยังอยู่ในสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท ต่อมาได้ขยายสอนดนตรีในสาขาวิชาต่างๆ ครอบคลุมทุกสาขา อาทิ ดนตรีปฏิบัติ (ครบทุกเครื่องมือ) ดนตรีศึกษา ดนตรีวิทยา ดนตรีบำบัด ดนตรีแจ๊ส ดนตรีสมัยนิยม ธุรกิจดนตรี ดนตรีไทย ดนตรีตะวันออก เป็นต้น

สำหรับหลักสูตรปริญญาเอก วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกในประเทศไทยที่เปิดสอนวิชาดนตรีในระดับปริญญาเอก ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๘ ซึ่งมีความเข้มแข็งทางวิชาการเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ ได้เปิดสอนหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Philosophy, Ph.D.) สาขาดนตรี วิชาเอกดนตรีศึกษา และวิชาเอกดนตรีวิทยา รวมทั้งเปิดสอนหลักสูตรดุริยางคศาสตรดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Music, D.M.) วิชาเอกการแสดงดนตรีและการสอนดนตรี วิชาเอกการประพันธ์และทฤษฎีดนตรี และวิชาเอกการอำนวยเพลง ทั้งนี้เป็นสถาบันดนตรีเพียงแห่งเดียวในประเทศไทยและภูมิภาคอาเซียน

เมื่อสำรวจความพร้อมทางด้าน

วิชาการดนตรีในสถาบันอุดมศึกษาไทย และในภูมิภาคอาเซียนแล้ว สามารถตอบได้ว่า วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีความพร้อมทางด้านวิชาการดนตรีและมีความเข้มแข็งทางวิชาการมากสถาบันหนึ่งในภูมิภาค รวมทั้งมีนักศึกษาและอาจารย์ดนตรีมากที่สุดด้วย

๓. ความพร้อมด้านบุคลากร

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีนักเรียนในโครงการวิจัยพรสวรรค์ศึกษาราว ๒,๕๐๐ คน มีนักเรียนหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี ๒๒๔ คน นักศึกษาปริญญาตรี ๘๑๒ คน นักศึกษาปริญญาโท ๒๖๗ คน นักศึกษาปริญญาเอก ๓๖ คน มีนักดนตรีวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ๙๒ คน พนักงานฝ่ายสนับสนุน ๒๐๘ คน อาจารย์ประจำ ๑๓๘ คน อาจารย์พิเศษ ๑๓๓ คน และยังมีบุคลากรในโครงการศึกษาดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไปอีก ๔๓ คน

จากจำนวนความพร้อมด้านบุคลากรของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นความพร้อมที่เข้มแข็งมากสำหรับการศึกษาไทย สามารถจะจัดกิจกรรมการศึกษาดนตรีได้อย่างกว้างขวาง ตั้งแต่กิจกรรมดนตรีขนาดเล็กไปถึงกิจกรรมระดับนานาชาติ โดยไม่ต้องจ้างบุคคลภายนอกมารับจัดงานแต่อย่างใด ทั้งอาจารย์ พนักงาน นักศึกษา สามารถที่จะร่วมมือกันทำงานให้มีประสิทธิภาพสูงสุดได้

สิ่งที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เปรียบสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ ก็คือ “ราคาของความน่าเชื่อถือ” สังคมดนตรีได้ให้ราคาของความเชื่อถือสูงในเรื่องการจัดการศึกษาและการจัดกิจกรรมดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพราะคนในสังคมเชื่อว่า “มีคุณภาพ” ทำให้คนเก่งก็ต้องไปหาแหล่งดนตรีที่มีคุณภาพสูง คนที่อยู่ในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ก็เชื่อว่าตัวเองเป็นผู้ที่มีคุณภาพ เพราะคุณภาพเป็นเรื่องของความเชื่อมั่น ความเชื่อมั่นเป็นเรื่องความศรัทธา และความศรัทธาเป็นโอกาสที่จะสร้างผลงานให้เกิดความสำเร็จได้ ซึ่งทำให้บุคลากรคนเก่งสามารถสร้างงานได้ง่ายขึ้น และสามารถที่จะหางบประมาณบนความเชื่อถือความศรัทธาสูง โดยไม่ต้องโฆษณาแต่อย่างใด

๔. ความพร้อมด้านงบประมาณ

ความพร้อมด้านงบประมาณนั้น เนื่องจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นโครงการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อทดลองการออกนอกระบบจากราชการ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๗ คือส่วนราชการได้มอบงบประมาณพื้นฐานให้ไปดำเนินการ เพื่อที่จะพัฒนาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในรูปแบบใหม่ที่ไม่ได้รับงบประมาณเต็มรูปแบบ แต่ต้องไปหางบประมาณเพิ่มเติมเอาเอง เอาทุนที่มีไปลงทุนทำงานสร้างคุณภาพทางการศึกษา ด้านวิชาการ ทุนในที่นี้หมายถึง “ราคาของความน่าเชื่อถือ” ด้วย ซึ่งต้องอาศัยศักยภาพในการบริหารและจัดการ ต้องจัดหางบประมาณเพิ่มเติมเอง อาศัยแรงศรัทธาสูง ใช้ความสามารถในการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ ต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษาดนตรี แล้วจึงนำเอาคุณภาพไปแลกเป็นงบประมาณออกมาทำงานต่อไป

งบประมาณที่ได้มา ไม่ว่าจะได้มาจากภาครัฐหรือภาคเอกชน หรือจากผู้ซึ่งเชื่อถือในเรื่องคุณภาพแล้วก็ให้การสนับสนุน ทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีภูมิคุ้มกันต่อแรงเสียดทาน มีความอดทนในการหาเงินรายได้มาสร้างงาน จึงมีความพร้อมในการบริหารจัดการงบประมาณด้วยตัวเอง บุคลากรทุกคนมีความเข้าใจการทำงานในระบบเป็นอย่างดี จึงมีความเชื่อมั่นในองค์กรสูง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

อย่างไรก็ตาม วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีงบประมาณแผ่นดินประมาณ ๒๙% ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงบประมาณการก่อสร้าง มีเงินรายได้จากการจัดการศึกษา ๔๐% เพื่อใช้ในการบริหารจัดการ ส่วนงบประมาณอีก ๓๑% ได้มาจากการทำกิจกรรมดนตรี เพื่อหาประโยชน์จากการแสดงดนตรีและมีผู้สนับสนุนกิจกรรมดนตรีเหล่านั้น ซึ่งความสามารถทางดนตรีและคุณภาพการศึกษาดนตรี เป็นหลักประกันสำคัญของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

หากจะพัฒนาศักยภาพความเป็นเลิศทางดนตรี ให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีความสามารถที่จะทำงานได้กว้างขวางมากขึ้น ต้องเพิ่มงบประมาณเพื่อขยายการบริหารให้กว้างขวางขึ้นไปอีก อย่างน้อยก็จะเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับสถาบันการศึกษาอื่นจะได้เห็นเป็นแบบอย่าง

๕. ความพร้อมด้านการบริหารจัดการ

การบริหารและการจัดการเป็นเรื่องที่ทำยากที่สุดในระบบการศึกษาและระบบราชการไทย เพราะในระบบราชการไทยใช้ “ระบบ ระเบียบ และกฎเกณฑ์” ถือเป็น “ความถูกต้อง” ของทั้งมวล แต่ความถูกต้องของราชการไม่ได้เป็น “ความจริง” ในสังคม ดังนั้น “ความถูกต้องของราชการ” และ “ความเป็นจริงที่มีอยู่ในสังคม” จึงทำงานเดินเป็นคู่ขนานกัน ซึ่งกลายเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของระบบการศึกษาไทย โดยที่ไม่มีใครเข้าไปแก้ไข เพราะการแก้ไขระบบ แก้ไขความเชื่อถือ ต้องใช้เวลาและเสี่ยงต่อความอยู่รอด ข้าราชการส่วนใหญ่ในระบบราชการจึงเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ อยู่กันต่อไปจนเกษียณ เป็นปลอดภัยดีที่สุด

ระบบราชการ เสมียนเป็นผู้รักษาความถูกต้องและเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งเสมียนนั้นมีความแม่นยำในกฎระเบียบจะพบว่าระบบการศึกษาของไทยตกอยู่ในมือของเสมียน ใช้ระเบียบในการบริหารจัดการการศึกษา โดยยึดถือความถูกต้องตามระเบียบเป็นที่ตั้ง ทำให้สถาบันการศึกษาไทยขาดความคิดสร้างสรรค์ ขาดจินตนาการ และขาดนวัตกรรมใหม่ การที่จะใช้การบริหารใหม่ๆ จึงเป็นเรื่องที่ยากมาก อาทิ การบริหารจินตนาการ การบริหารอย่างสร้างสรรค์ การบริหารแบบ

มวยวัด เป็นต้น ซึ่งไม่มีในระบบราชการ

ความเป็นจริงของสังคมและธรรมชาติของการศึกษานั้น การศึกษาเป็นความเจริญงอกงาม อยู่กับการเอาใจใส่และตั้งใจทำ อยู่กับความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ซึ่งได้ก้าวข้ามระเบียบและกฎเกณฑ์ไปหมดแล้ว เมื่อความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการถูกทำลายลงโดยระเบียบกฎเกณฑ์ รวมทั้งความถูกต้องและคำสั่งแล้ว ในที่สุดการศึกษาไทยก็ไม่สามารถที่จะเจริญงอกงามได้

ดังนั้น การบริหารจัดการที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล คณะผู้บริหารมีความเข้าใจเรื่องการบริหารการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต เข้าใจที่จะนำเอาระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์ ความถูกต้องและคำสั่ง พยายามนำมาปรับใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการจัดการศึกษาสูงสุด

การสร้างความเจริญงอกงามทางการศึกษาดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วและชัดเจนแค่ชั่วอายุคน ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัดต่อสาธารณะอย่างที่เห็นอยู่

หากจะนำระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์ของราชการมาจับผิด อาจจะเป็นความผิดทั้งหมดทุกๆ เรื่องก็เป็นได้ แต่ถ้ามองจากเป้าหมายคือการทำงานสำเร็จ ความสำเร็จของเป้าหมายคือความเป็นเลิศทางดนตรี เพื่อนำความเจริญไปพัฒนาชาติได้จริง ดังนั้น ผลงานที่ปรากฏในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงเป็นความถูกต้องที่สุด เพราะได้นำระบบระเบียบ กฎเกณฑ์ ซึ่งเป็นเพียงมาตรฐานขั้นต่ำ นำการบริหารไปปรับใช้คุณภาพ เพราะคุณภาพเท่านั้นที่เป็นเป้าหมายสูงสุด

๖. ความพร้อมด้านจิตวิญญาณ

สถาบันการศึกษาอย่างวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันที่จัดการศึกษาเรื่องดนตรี ซึ่งเป็นงานที่เกี่ยวกับความรู้สึก “ดนตรีเป็นศิลปะของหัวใจและเป็นหัวใจของศิลปะทั้งมวล” จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้เรื่อง “จิตวิญญาณ” หากนักศึกษาไม่เข้าใจเรื่องของ “จิตวิญญาณ” ก็ยากที่จะสร้างงานศิลปะออกมารับใช้สังคมได้ ดนตรีเป็นศิลปะของหัวใจ เมื่อหัวใจไปทางไหนก็ต้องสร้างดนตรีไปรับใช้หัวใจ โดยเริ่มจากหัวใจของตนเองก่อน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้สร้างบริบทและสิ่งแวดล้อมของวิทยาลัยสำหรับการเรียนดนตรี ตั้งแต่การออกแบบอาคาร ห้องเรียน ห้องซ้อมดนตรี เครื่องมืออุปกรณ์ดนตรี ความพร้อมของครูอาจารย์ดนตรีที่เก่ง สามารถที่จะสร้างคนเก่งได้ “ศิษย์มีครู” ผู้มีความสามารถสูง มีสถานที่สำหรับการแสดงดนตรี มีนักดนตรีระดับชาติและระดับนานาชาติเดินทางมาแสดงอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดบรรยากาศ เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยปริยาย

คนเก่งดนตรีจะเป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้พบเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนดนตรี เมื่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถานที่อยู่ของคนเก่ง จิตวิญญาณของคนเก่งๆ ก็จะสิงสถิตอยู่ในอาณาบริเวณวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้พื้นที่มีความขลัง ศักดิ์สิทธิ์และน่าเกรงขาม มีประติมากรรมของครูดนตรี ตั้งแต่เทพเทวดาและยาจก ศิลปินผู้สร้างดนตรี ผู้ที่ประสงค์จะเรียนดนตรี ผู้ที่อยากเก่งดนตรี และผู้ที่อยู่ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้อยากที่จะเป็นคนเก่ง และมีความภูมิใจที่จะต้องเก่งให้จงได้

๗. ความพร้อมด้านการยอมรับจากสังคม

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับจากสังคมอยู่พอสมควรแล้ว ทั้งในด้านการจัดการศึกษา การสร้างคนดนตรีออกไปรับใช้สังคม และนักศึกษาที่เรียนจบการศึกษาดนตรีจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ออกไปสู่ระดับนานาชาติจำนวนมาก ซึ่งสถาบันดนตรีชั้นนำของโลกมีนักศึกษาจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เข้าไปศึกษาและได้สร้างชื่อเสียงอย่างโดดเด่น

นอกจากนี้ ในการจัดกิจกรรมดนตรี การแข่งขันประกวดดนตรี ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ ก็เป็นที่ยอมรับในด้านคุณภาพของงาน โดยท่านอดีตนายกรัฐมนตรี นายอานันท์ ปันยารชุน ท่านเคยพูดถึงไว้ว่า “หากนึกถึงหมอ ก็จะนึกถึงศิริราช หากนึกถึงดนตรี ก็จะนึกถึงมหาวิทยาลัยมหิดล”

การนำเสนอของบประมาณแผ่นดินของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในสมัยนายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย โดยมีรองนายกรัฐมนตรี นายบัญญัติ บรรทัดฐาน เป็นกรรมการในที่ประชุมกำกับดูแลเรื่องงบประมาณแผ่นดิน ท่านได้ถามผู้บริหารมหาวิทยาลัยว่า “มหาวิทยาลัยมหิดล มีดนตรีด้วยหรือ” ผู้บริหารได้หันมาสบตาถามหาคำตอบจากคณบดี ซึ่งได้แต่ตอบในใจว่า “อีก ๒๐ ปี ก็จะมีคำถามว่า มหาวิทยาลัยมหิดล มีแพทย์ด้วยหรือ”

ศูนย์ความเป็นเลิศทำอะไรอยู่แล้วบ้าง

เนื่องจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีกิจกรรมดนตรีที่หลากหลาย ซึ่งสามารถที่จะแบ่งกิจกรรมออกเป็น ๔ ระดับด้วยกัน (๑) กิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาการศึกษาดนตรี (๒) กิจกรรมดนตรีเพื่อรับใช้สังคม (๓) กิจกรรมดนตรีที่สร้างความเจริญก้าวหน้าในอาชีพดนตรี (๔) กิจกรรมดนตรีที่สร้างความเป็นเลิศในระดับระดับนานาชาติ

๑. กิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาการศึกษาดนตรี

เนื่องจากการศึกษาดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มุ่งเน้นพัฒนาทักษะในการเล่นดนตรี ดังนั้น การแสดงดนตรีและการสร้างผลงานดนตรีจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแสดงฝีมือดนตรีให้ปรากฏชัด เมื่อดนตรีเป็นวิชาทักษะที่จะต้องฝึกฝนให้เก่งและชำนาญ ครูดนตรีจะต้องเก่งด้วย เพราะทุกคนเชื่อว่า “ครูเก่ง นักเรียนเก่ง” การแสดงดนตรีของนักเรียนก็จะสะท้อนความสามารถของครูผู้สอนด้วย

โดยธรรมชาติของอาชีพดนตรีแล้ว ในการว่าจ้างวงดนตรีไปแสดง เจ้าของงานต้องการว่าจ้างคนที่มีความสามารถหรือคนเก่งเท่านั้นไปแสดง และคนเก่งเท่านั้นที่จะมีงานทำ เพราะคนเก่งเท่านั้นที่จะสร้างงานใหม่ๆ ได้ โดยบทบาทและหน้าที่ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงต้องสร้างคนเก่งทางดนตรีเพื่อไปรับใช้สังคม กิจกรรมการแสดงดนตรีของนักศึกษาก็คือการฝึกซ้อมเพื่อการเป็นมืออาชีพ

๒. กิจกรรมดนตรีเพื่อรับใช้สังคม

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีโครงการออกไปรับใช้สังคมที่หลากหลายวิธีด้วยกัน มีตั้งแต่กิจกรรมดนตรีที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่ง กิจกรรมดนตรีที่ต้องให้ความเอื้อเฟื้อเกื้อกูล กิจกรรมดนตรีที่เป็นหน้าที่ให้บริการต่อสังคม และกิจกรรมดนตรีที่ต้องแสดงบทบาทต่อสังคม เป็นต้น

๒.๑ กิจกรรมบริการเล่นดนตรี

กิจกรรมให้บริการเล่นดนตรีในงานต่างๆ ให้แก่บุคลากรของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ และบุคลากรของมหาวิทยาลัยมหิดล โดยเฉพาะงานแต่งงานของบุคลากรหรือคนในครอบครัว งานสังสรรค์รื่นเริง และงานศพ (ปี่พาทย์งานศพ) ของพ่อแม่บุคลากร ซึ่งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดงบประมาณเป็นสวัสดิการแก่บุคลากรขององค์กร เพื่อให้ของขวัญเป็นเสียงดนตรีบรรเลงในงานแต่งงาน งานสังสรรค์รื่นเริง หรือประโคมในงานศพ

สำหรับกิจกรรมปี่พาทย์งานศพ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้สนับสนุนวงปี่พาทย์เพื่อให้ดำรงอยู่ในสังคมไทย โดยส่งวงไปประโคมศพ และคาดหวังที่จะรักษาประเพณีไทยเอาไว้

๒.๒ งานพิธี ราชพิธี และพระราชพิธี

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดวงดนตรีไว้เพื่อทำพิธีกรรมต่างๆ อาทิ พระราชพิธีรับเสด็จฯ ส่งเสด็จฯ หรือหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องขอความช่วยเหลือเรื่องดนตรีพิธีกรรมและพระราชพิธี ก็จัดส่งวงดนตรีไปช่วยเหลือส่วนงานต่างๆ เท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดลเคยได้รับเชิญจากรัฐบาลเพื่อนำวงดนตรีประเภทต่างๆ ไปใช้บรรเลงในงานเลี้ยงต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง ซึ่งเป็นแขกของรัฐบาลด้วย

๒.๓ งานบริการสังคมเพื่อการศึกษา

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ให้การสนับสนุนนักเรียนในโรงเรียนชนบทที่อยู่ห่างไกล โดยได้มอบงบประมาณให้เดินทางเข้าค่ายฝึกขับร้องเพลงประจำชาติ (เพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี) ให้ถูกต้อง ให้เป็นค่ารถค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร และให้ค่าจัดการศึกษาดนตรีให้กับเด็ก พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กได้ชมดนตรีที่อาคารมหิดลสิทธาคาร วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยตั้งชื่อโครงการ "ปลูกดอกไม้ในดวงใจ" เพื่อที่จะเอื้อให้สถาบันชั้นนำได้ช่วยเหลือสังคมด้วย

สำหรับโครงการปลูกดอกไม้ในดวงใจ ได้เริ่มต้นโครงการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เพื่อที่จะช่วยเหลือเด็กบ้านนอกและครูดนตรีบ้านนอก ซึ่งด้อยโอกาสที่จะรับรู้เรื่องดนตรี ได้มีโอกาสเรียนรู้ดนตรีที่มีคุณภาพ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในฐานะเป็นสถาบันชั้นนำทางดนตรีของชาติ จำเป็นที่จะต้องพัฒนาโครงการปลูกดอกไม้ในดวงใจให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

๒.๔ ดนตรีบำบัดเพื่อผู้สูงอายุ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้สนับสนุนวงขับร้องประสานเสียงให้กับผู้สูงอายุ ในชื่อ "วงประสานเสียงศาลายาหนุ่มสาวน่อยน้อย" (Salaya Tiny Young Chorus) ฝึกซ้อมปีละ ๘ เดือน วัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้สูงอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปได้ฝึกขับร้องเป็นวงขับร้องประสานเสียง จัดขึ้นทุกวันเสาร์ เวลา ๙.๐๐-๑๑.๐๐ น. เพื่อช่วยให้ผู้สูงอายุได้มีกิจกรรมร้องเพลงด้วยกัน เป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีให้ชีวิตผู้สูงอายุ เป็นการคลายความเครียด ได้พบเพื่อนใหม่ ได้พูดคุยกับคนอื่นๆ ที่ไม่จำเจ ในขณะเดียวกัน การร้องเพลงก็สามารถใช้เป็นยารักษาโรคซึมเศร้าได้ (ดนตรีบำบัด) ซึ่งสามารถจะพัฒนาให้เป็นทั้งกิจกรรมบำบัดและงานวิจัยดนตรีบำบัด โดยวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้ลงทุนจ้างครูผู้สอนขับร้อง ครูเปียโน จ่ายค่าอาหารให้ทุกครั้งที่ฝึกซ้อมด้วย

๒.๕ กิจกรรมแสดงดนตรีเพื่อสาธารณะ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ส่งวงดนตรีต่างๆ ไปแสดงที่สวนสาธารณะต่างๆ ในหัวเมืองต่างๆ ตามความประสงค์ของชุมชนและสังคม โดยส่วนหนึ่งเป็นการให้บริการสังคม ส่วนหนึ่งเป็นการเผยแพร่กิจกรรมดนตรี

การประกวด SET เยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย หนึ่งในกิจกรรมที่พัฒนาศักยภาพทางดนตรีแก่เยาวชน

การประกวดแซกโซโฟนนานาชาติ รวบรวมนักแซกโซโฟนจากทั่วโลกมาประกวดในประเทศไทย

โดยเฉพาะการแสดงของวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (ทีพีโอ) ซึ่งได้จัดการแสดงเป็นกิจกรรมประจำปีปีละ ๖๐ ครั้ง เป็นเวลา ๑๐ เดือน ซึ่งบุคลากรของมหาวิทยาลัยมหิดลทุกคนเข้าชมการแสดงได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่ประการใด

วงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (ทีพีโอ) มีนักดนตรีและคณะผู้จัดการรวม ๑๒๐ คน มีโครงการสำหรับแสดงในที่สาธารณะอยู่แล้วโดยเฉพาะในต่างจังหวัดและในภูมิภาคอาเซียนปีละครั้ง

๓. กิจกรรมดนตรีที่สร้างความเจริญก้าวหน้าในอาชีพดนตรี

๓.๑ การประกวดเซ็ทเทรดเยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดการประกวดดนตรีประจำปีหลายประเภทด้วยกัน อาทิ การประกวดเซ็ทเทรดเยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ (ได้จัดอย่างต่อเนื่อง ๑๙ ปีแล้ว) นอกจากจะเป็นการพัฒนาคุณภาพในการเล่นดนตรีของเยาวชนแล้ว ยังได้ช่วยเหลือเป็นรางวัล (เงินรางวัลและโอกาสทางการศึกษาดนตรี) ให้แก่เยาวชนที่รักจะศึกษาต่อทางดนตรี เปิดโอกาสให้พ่อแม่ผู้ปกครองได้เห็นโลกทัศน์ทางดนตรีและเห็นแนวทางการศึกษาวิชาดนตรีด้วย

๓.๒ การประกวดดนตรีชิงทุนไปแสดงที่เมืองโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น

เป็นความร่วมมือของสถาบันดนตรีญี่ปุ่นกับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อแลกเปลี่ยนเสนอความก้าวหน้าในการศึกษาดนตรี โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนดนตรีได้แสดงต่อผู้ฟังในต่างประเทศ ทำให้การศึกษาดนตรีตื่นเต้นมากยิ่งขึ้น

๔. กิจกรรมดนตรีที่สร้างความเป็นเลิศในระดับระดับนานาชาติ

๔.๑ เทศกาลดนตรีแจ๊สนานาชาติเพื่อการเรียนรู้ (Thailand International Jazz Conference, TIJC)

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดกิจกรรมเทศกาลดนตรีแจ๊สนานาชาติเพื่อการเรียนรู้ เป็นประจำทุกปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นมา ซึ่งได้เชิญนักดนตรีระดับโลกมาแสดงในประเทศไทย ทำให้นักดนตรีของไทยได้พัฒนาและเรียนรู้ ทำให้ประเทศไทยเป็นที่รู้จักว่าเป็นพื้นที่ทางดนตรีในภูมิภาคอาเซียน

๔.๒ การประกวดแซกโซโฟนนานาชาติ (Jean-Marie Londeix International Saxophone Competition, JMLISC)

ฌอง-มารี ลอนเด็กซ์ (Jean-Marie Londeix) ปรมาจารย์แซกโซโฟนคนสำคัญของโลก ท่านสอนอยู่ที่เมืองบอร์โดประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีผลงานและมีลูกศิษย์ที่มีชื่อเสียงมากมาย ท่านเป็นศิษย์เอกของมาร์เซียล มิวล์ (Marcel Mule) ครูสอนแซกโซโฟนคนแรกของโลก ซึ่งสอนอยู่ที่สถาบันดนตรีแห่งกรุงปารีส การจัดประกวดแซกโซโฟนถือว่าเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ของโลก เพราะมีการประกวดที่เบลเยียม ซึ่งเป็นบ้านเกิดของอดอล์ฟ แซก (Adolphe Sax) ผู้คิดค้นสร้างแซกโซโฟนขึ้นมา และมีการประกวดที่ประเทศไทยเป็นสถานที่ที่ ๒ ของโลก ที่มีการจัดประกวดแซกโซโฟน

การประกวดแซกโซโฟนนานาชาติ เป็นกิจกรรมประกวดแซกโซโฟนระดับนานาชาติ ที่ได้จัดขึ้นทุกๆ ๓ ปี โดยวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นเจ้าภาพทั้งด้านจัดการและการลงทุน ทำให้นักแซกโซโฟนจากทั่วโลกเดินทางเข้ามาประกวดที่ประเทศไทย ซึ่งได้เริ่มจัดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นมา

เทศกาลดนตรีแจ๊สนานาชาติเพื่อการเรียนรู้ เวทีของนักดนตรีแจ๊สทั้งในประเทศและระดับโลก

๔.๓ การประกวดเปียโนนานาชาติแห่งประเทศไทย (Thailand International Piano Competition, TIPC)

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เล็งเห็นว่าเปียโนเป็นเครื่องดนตรีสากลที่มีผู้นิยมเล่นและเรียนมากที่สุด เปียโนยังเป็นพื้นฐานของการเรียนดนตรี และเปียโนยังเป็นเครื่องดนตรีที่มีความหรูหรา สามารถใช้เป็นเฟอร์นิเจอร์ไว้ประดับบ้านได้อย่างดี เปียโนจึงเป็นเครื่องดนตรีที่มีคุณค่ามาก ซึ่งในประเทศไทยมีนักเรียนเปียโนไม่ต่ำกว่า ๑ ล้านคน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดการประกวดเปียโนนานาชาติแห่งประเทศไทยขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นมา โดยจัดขึ้นทุกๆ ๒ ปี ได้รับความสนใจจากนักเปียโนทั่วโลกสมัครมาเข้าร่วมแข่งขัน มีคณะกรรมการจากนานาชาติเป็นผู้ตัดสิน ซึ่งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์มหาวิทยาลัยมหิดล ก็ได้จัดการประกวดที่ใหญ่เป็นลำดับต้นๆ ของภูมิภาคอาเซียนหลายรายการ ทั้งนี้ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดการประกวดเปียโนนานาชาติมา ๔ ครั้งแล้ว

๔.๔ เทศกาลการประพันธ์ดนตรีนานาชาติ (Thailand International Composition Festival, TICF)

การจัดเทศกาลการประพันธ์ดนตรีนานาชาติ เป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย เพราะประเทศไทยและสถาบันการศึกษาดนตรีของไทยไม่มีการเรียนการประพันธ์เพลงมาก่อน และยังไม่มีนักประพันธ์เพลงชาวไทยที่ก้าวไปสู่วงการดนตรีคลาสสิกนานาชาติเลย ในที่นี้หมายถึงนักประพันธ์เพลงคลาสสิกที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ และเป็นที่ยอมรับของชาวโลก

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เล็งเห็นความสำคัญของการประพันธ์เพลง เพราะจะเป็นการสร้างโลกในอนาคต และเป็นการพัฒนาศักยภาพความเป็นเลิศของวงการดนตรีของไทย จึงได้ลงทุนจัดการประกวดการประพันธ์เพลงอย่างจริงจัง ติดต่อกันมาทุกปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นต้นมา ทำให้นักประพันธ์เพลงรุ่นใหม่ (นานาชาติ) รู้จักประเทศไทยในฐานะเจ้าภาพการจัดประกวดดนตรีเป็นอย่างดี และทำให้ประเทศไทยอยู่ในแผนที่โลกของดนตรีคลาสสิก

๔.๕ การประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติแห่งประเทศไทย (Thailand International Wind Ensemble Competition, TIWEC)

ในระบบการศึกษาดนตรีของไทยนั้น การประกวดวงโยธวาทิตเป็นกิจกรรมที่ได้รับความสนใจสูงมาก เนื่องจากโรงเรียนมัธยมศึกษาของไทย มีการสอนวงโยธวาทิต และใช้วงโยธวาทิตในการสวนสนามลูกเสือรักษาดินแดน และยังกลายตัวเป็นวง "แตรวง" ผสมกับวงกลองยาว เพื่องานแห่พระ แห่นาค แห่ศพ และงานประโคมอื่นๆ คู่กับวงปี่พาทย์ได้อีกด้วย ชาวบ้านไทยมีความคุ้นเคยกับวงปี่พาทย์ผสมกับวงแตรวงและวงโยธวาทิตอย่างดี

ทุกๆ ปี มีการประกวดวงโยธวาทิตระดับนานาชาติที่ต่างประเทศจำนวนมาก อาทิ เนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส ออสเตรีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ออสเตรเลีย เป็นต้น ซึ่งวงโยธวาทิตของโรงเรียนไทยไปประกวดที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นต้นมา ในแต่ละปีก็จะมีวงโยธวาทิตเดินทางไปประกวด ๗-๑๐ วง แต่ละวงจะมีคณะผู้ที่เกี่ยวข้องร่วมเดินทางไปด้วยประมาณ ๑๒๐ คน ทำให้ประเทศไทยต้องเสียค่าใช้จ่ายนำวงโยธวาทิตไปต่างประเทศปีละ ๘๐-๑๐๐ ล้านบาท

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เห็นว่า หากมีการจัดประกวดวงโยธวาทิตขึ้นในประเทศไทย ก็สามารถจัดการประกวดให้มีคุณภาพสูงได้ สามารถที่จะตั้งเงินรางวัลให้มากกว่าการเดินทางไปแข่งในต่างประเทศ ซึ่งก็เชื่อว่าน่าจะมีวงโยธวาทิตจากต่างประเทศเดินทางเข้ามาประกวดในประเทศไทยบ้าง เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ สร้างรายได้ และสร้างบรรยากาศการศึกษาดนตรีในประเทศไทยให้ดีขึ้นด้วย ซึ่งยังไม่มีการประกวดวงโยธวาทิตในภูมิภาคอาเซียนที่มีความเข้มแข็ง ยั่งยืนและน่าเชื่อถือ

การจัดประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติขึ้นในประเทศไทยนั้น เป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับประเทศไทย โดยเฉพาะเรื่องคุณภาพการศึกษาดนตรี ความยุติธรรมในการตัดสิน ความน่าเชื่อถือของคณะกรรมการตัดสิน คุณภาพของวงดนตรีที่ได้รับรางวัลและเข้าประกวด ทั้งนี้ ประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคได้ให้ความเชื่อถือวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยส่งนักศึกษามาเรียน ดังนั้น จึงได้จัดการประกวดชิงถ้วยพระราชทานการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยที่ผู้ชนะเลิศได้รับถ้วยพระราชทานและเงินรางวัล ๑ ล้านบาท และได้จัดประกวดต่อเนื่องมากระทั่งปัจจุบัน

๔.๖ วงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra, TPO)

เนื่องจากประเทศไทยไม่มีวงซิมโฟนีออร์เคสตร้าอาชีพ ทำให้การศึกษาและการพัฒนาดนตรีในชาติช้าและล้าหลัง วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงได้จัดตั้งวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra, TPO) ขึ้น เพื่อให้เป็นวงดนตรีอาชีพ มีมาตรฐานการแสดงบทเพลงสำคัญๆ ของโลก สามารถที่จะใช้บรรเลงรับแขกบ้านแขกเมืองของรัฐบาล สามารถที่จะสร้างผลงานและยกระดับบทเพลงของชาติให้ทัดเทียมนานาชาติได้

วงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ชื่อย่อเรียกว่า "วงทีพีโอ" จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ โดยบรรเลงเป็นฤดูกาล ปีละ ๑๐ เดือน เดือนละ ๖ ครั้ง ดำเนินกิจกรรมการแสดงดนตรีคลาสสิกมาอย่างต่อเนื่อง ๑๒ ปีแล้ว โดยที่มหาวิทยาลัยมหิดลได้จัดสร้างอาคารมหิดลสิทธาคาร มีที่นั่ง ๒,๐๑๖ ที่นั่ง มีระบบเสียงดีที่สุดในประเทศไทย

ถือเป็นบ้านของวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย

ในการจัดประกวดดนตรีในระดับนานาชาติ ทุกโครงการก็จะมีวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยเป็นวงที่ร่วมการแสดงทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็น เทศกาลดนตรีแจ๊สนานาชาติเพื่อการเรียนรู้ เทศกาลการประพันธ์ดนตรีนานาชาติ การประกวดเปียโนนานาชาติแห่งประเทศไทย และการประกวดแซกโซโฟนนานาชาติ งานการประกวดเหล่านี้ต้องใช้วงซิมโฟนีออร์เคสตร้าร่วมรายการทุกครั้ง

การแสดงของวงดุริยางค์ฟีลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (ทีพีโอ) เป็นเครื่องหมายของความเจริญของประเทศ เป็นที่ยอมรับของนานาชาติว่าดนตรีได้ช่วยพัฒนาการศึกษา รสนิยม และคุณค่าของสังคม

ศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศช่วยพัฒนาชาติอย่างไร

พัฒนาเรื่องการศึกษา

๑. ระดับเตรียมอุดมดนตรี

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล สามารถที่จะรับนักเรียนดนตรีเพิ่มในระดับเตรียมอุดมได้ปีละ ๓๐ ทุน (ทุนละ ๓๒๐,๐๐๐ บาท) เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาดนตรีให้แก่นักเรียนดนตรีภายในประเทศและในภูมิภาคอาเซียนด้วย ทั้งนี้โดยไม่จำกัดเครื่องดนตรีว่านักเรียนดนตรีสนใจที่จะศึกษาเครื่องดนตรีชนิดใด

๒. ระดับปริญญาตรี

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล สามารถที่จะรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีดนตรีเพิ่มขึ้นปีละ ๓๐ คน โดยรัฐบาลให้การสนับสนุนเป็นทุนการศึกษาปีละ ๓๐ ทุน (ทุนละ ๓๖๐,๐๐๐ บาท) เพื่อขยายทุนให้แก่นักศึกษาดนตรีภายในประเทศและในภูมิภาคอาเซียน ทั้งนี้ โดยไม่จำกัดเครื่องดนตรีว่านักศึกษาดนตรีสนใจที่จะศึกษาเครื่องดนตรีชนิดใด

๓. ระดับปริญญาโท

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันดนตรีที่เปิดสอนในระดับปริญญาโทดนตรี เป็นสถาบันแรกของชาติ (พ.ศ. ๒๕๓๒) หากจะต้องเพิ่มกำลังการผลิตให้มีนักศึกษามากขึ้น ต้องได้รับการสนับสนุนเป็นทุนการศึกษา ทั้งที่เป็นนักดนตรี นักวิชาการดนตรี และนักวิจัยดนตรี (ดนตรีศึกษา ดนตรีวิทยา ดนตรีบำบัด และธุรกิจดนตรี) ควรมีทุนการศึกษาตลอดหลักสูตร ๗๐๐,๐๐๐ บาทต่อทุน ซึ่งควรได้รับการสนับสนุน ๒๐ ทุนต่อปี

๔. ระดับปริญญาเอก

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันการศึกษาดนตรีแห่งแรกในประเทศไทยที่ได้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาเอกดนตรี (พ.ศ. ๒๕๔๘) หากรัฐบาลต้องการที่จะผลิตนักศึกษาปริญญาเอกเพิ่ม ก็ต้องให้การสนับสนุนทุนการศึกษา ทั้งนักดนตรี นักวิชาการดนตรี นักวิจัยดนตรี (ดนตรีศึกษา ดนตรีวิทยา ธุรกิจดนตรี ดนตรีบำบัด) ควรมีทุนการศึกษาตลอดหลักสูตร ๑.๕ ล้านบาทต่อทุน ซึ่งควรได้รับการสนับสนุน ๑๐ ทุนต่อปี

พัฒนาพิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์

พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์ (Music Museum of South East Asian) เป็นอาคารสูง ๗ ชั้น มีพื้นที่ ๓.๒ หมื่นตารางเมตร ได้เริ่มก่อสร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ (ยังไม่แล้วเสร็จ) พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์สร้างขึ้นเพื่อรองรับการศึกษาดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีของท้องถิ่น ดนตรีของภูมิภาค โดยการค้นคว้า การเก็บรักษา การเผยแพร่ และการสร้างสรรค์ดนตรีของแต่ละท้องถิ่นในภูมิภาคอาเซียนให้เจริญงอกงามต่อไป

พิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์ เป็นพื้นที่รองรับและสามารถที่จะรับรองนักวิจัยดนตรี ทั้งในท้องถิ่นและในภูมิภาคอาเซียน โดยเปิดพื้นที่รองรับการทำงาน ห้องปฏิบัติการวิจัยดนตรี การจัดกิจกรรมดนตรี การจัดสัมมนา จัดนิทรรศการ ประชุมวิชาการเรื่องพิพิธภัณฑ์ดนตรีอุษาคเนย์ ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องดนตรีในภูมิภาคดนตรีอุษาคเนย์ ซึ่งเป็นบทบาทที่สำคัญของอาเซียนด้วย

ตามที่ข้าพเจ้า รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ได้เขียนหรือจัดทำหรือพิมพ์บทความเรื่อง “มหาวิทยาลัยมหิดล การปรับโครงสร้างองค์กรเพื่อความยั่งยืน” เผยแพร่ลงในวารสารเพลงดนตรี (Music Journal) ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๔ เดือนธันวาคม ๒๕๕๙ และได้นำเผยแพร่บนเว็บไซต์ www.music.mahidol.ac.th/.issues.php ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ จนถึงปัจจุบัน ในลักษณะกล่าวหานิติกร กองกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล ด้วยข้อความที่ทำให้นิติกร กองกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับความเสียหาย ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง นั้น

ข้าฯ ยอมรับว่าข้อความบางตอนมีลักษณะเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามนิติกรฯ ข้าฯ ขอแสดงความเสียใจ และขออภัยมา ณ ที่นี้

Beautiful Harmony

Story: Nitima Chaichit (นิธิมา ชัยชิต)
Assistant Editor of Music Journal
College of Music, Mahidol University
Photo: Jaroon Kakandee (จรูญ กะการดี)

Changes occur every minute, hour, day, month, and year. This year here at the College of Music, we have become more globally connected with other nations by welcoming a new group of students from Malaysia. There are five Malaysian students who will join us as fulltime students here at College of Music, Mahidol University. By the names of Ahmed ariff ashari Mohd yazid, second by the name of Nur sabrina Shahrul azman, third by the name of Alia yasmin Azli, fourth by the name Aina nadia Anis hafiza, and last but not least Ahmad khairul rafie Mohd yazid. They are all going to be starting at the M.4 level, more commonly known as Grade 10 or 10th Grade. The Music Journal had the opportunity to interview each one of the students. Hopefully this interview will give you some knowledge of their lives as international students studying abroad, thereby helping us all get to know our new college members a bit better, while also making them feel more at home.

From left: Nur sabrina Shahrul azman, Aina nadia Anis hafiza, Ahmad khairul rafie Mohd yazid, Ahmed ariff ashari Mohd yazid, and Alia yasmin Azli.

Please introduce yourself.

My name is Ahmed ariff ashari Mohd yazid. I am fifteen years old and I play violin.

My name is Nur sabrina Shahrul azman and I play cello.

My name is Alia yasmin Azli and I play viola.

My name is Aina nadia Anis hafiza, I am sixteen years old and I play violin.

My name is Ahmad khairul rafie Mohd yazid. I am fifteen years old and I play cello.

Which school and part of Malaysia are you all from?

We are from the Malaysia School of Art, Kuala Lumpur.

How long have you been playing your instruments? Do you like them?

Ahmed ariff azhari Mohd yazid: I started to play violin when I was thirteen years old and now I am fifteen years old, which is about two years. But I studied violin seriously when I went to the school (Malaysia School of Art, Kuala Lumpur).

Nur sabrina Shahrul azman: I have played cello for seven years, since I was ten years old, but for six of those years I didn't play it seriously. But last year I started to have my personal tutor, so I really focused on playing cello. I like playing cello because when I was ten years old, I had to be in one organization in my primary school and at first I wanted to play piano but my teacher told me to play cello so I played cello. At that time I didn't want to play cello, but after a while I realized cello is a beautiful instrument, having bass and soprano sound.

Alia yasmin Azli: I have played viola since I was thirteen years old and now I'm sixteen, which is about two years. I played viola because my teacher told me to play. At first I didn't know about this instrument. Even if you search it on Google, it will just show the violin instead. But I like viola because it is rare and not many musicians play viola. I have had a personal tutor since I was fifteen years old and he always came to teach me at home. I like the sound of viola; I don't like violin because it sounds more soprano, and it makes my head hurt (laughing).

Aina nadia Anis hafiza: I have played violin since I was seven years old. Now I'm sixteen, so it's a long time but I didn't really play it seriously as I didn't like it before. I started to play seriously when I was thirteen years old. Before I didn't play it seriously because my mother asked me to play so I just did it. I first didn't enjoy my teacher because he was more like forcing me. But when I was thirteen years old, I got into the School of Art in Malaysia. My teachers did an opera at the school, and asked me to play violin and then I started to like it and play until today. I like violin because of its sound. It makes me feel calm.

Ahmad khairul rafie Mohd yazid: I have played cello since I was thirteen years old. It is about two years. At first I didn't like the instrument. My father asked me to play cello. I just played, but not seriously. Then I started to like it because its sound makes me calm. It is very sweet.

How often do you practice?

We usually practice every day about two hours, after that we mostly can't focus and will just want to relax (laughing).

Why do you choose to come and study here at the College of Music, in Thailand?

Because in Malaysia they don't have many facilities like they have here. And here the college provides us with tutors and classroom instructors. It is easier for us to catch up with good things and learning more knowledge here than in Malaysia.

What are some differences between Malaysia and Thailand?

There are so many differences such as the environment, the facilities, and the teachers. Teachers there are not so focusing on how to help you, instead they just teach and help everyone at the same time. But here they focus one by one which provide us more opportunity to learn easier.

You said there are differences in the environment, what are they?

It is easier to adapt the knowledge here. And in the morning we can all hear the sound of music but in Malaysia it is not like that. The atmosphere here is more musical and we feel artistic.

Do you find any difficulties here? If yes, what are they?

Yes, in Malaysia in our school, we don't get to practice so much because we have a packed schedule. We have to learn academically too. It is dense; we have to learn many subjects, not just music. But here we have more time to practice in the morning and evening.

What do you usually do in your free time?

In our free time, we walk around the campus, sightseeing, exploring the university because we really enjoy it here.

Is this your first time in Thailand?

This is our first time to come to study in Thailand but some of us have travelled to Thailand before, like Pattaya. Some of us just came for the school interview.

What is your first impression of the College of Music, Mahidol University?

The people here are very kind and very different from the ones in Malaysia. They always smile at you and always help us. Even if they can't help us, they still try to help. They are always trying their best.

Do you have any idols? Who are they?

Ahmed ariff ashari Mohd yazid: My idols are Vivaldi, Niccolo Paganini and Maxim Vengerov.

Nur sabrina Shahrul azman: My idols are 2Cellos, Yo-Yo Ma, The Piano Guys and Ajarn Tapalin.

Alia yasmin Azli: First is my personal tutor, Faridzz Roli. Second is Aidil Akmar musician at Radio Television Malaysian.

Aina nadia Anis hafiza: Katica Illenyi and Andre Rieu. I like Katica because I think she has her soul in the violin and expression, unlike me.

Ahmad khairul rafie Mohd yazid: My idols are 2Cellos, Yo-Yo Ma, and Mischa Maisky.

Where do you see yourself in the future?

Nur sabrina Shahrul azman: I see myself playing with the TPO, playing on stage. I want to be one of the Malaysians who plays for the TPO.

Ahmad khairul rafie Mohd yazid: After studying here, I want to go to study in Germany and be a soloist and help improve my country's music industry.

Others: At first we didn't see ourselves in the music industry but if we educated ourselves here on the music industry when we go back from Thailand. We want to go back and help our country also.

On behalf of the College of Music, we wish them luck and success as they pursue their individual goals.

College of Music
Mahidol University

JML ISC | JEAN-MARIE LONDEIX International Saxophone Competition 2017

THE INTERNATIONAL SAXOPHONE COMPETITION THAT IS DISTINGUISHED BY ITS PROMOTION OF BOTH TRADITIONAL AND NEW MUSICAL LANGUAGES

JULY 9-22, 2017

PRIZES: 10,500 €
AND SAXOPHONES

Dean: Dr. Sugree Charoensook
Jury members: Jean-Marie Londeix (President), Hirano Masakata, Jean-Michel Goury, Susan Fancher, Chien-Kwan Lin, Yi Chen
Coordinator: William Street
Artistic Director: Shyen Lee
Pianist in residency: Roger Admiral, I-An Chen
Electronic acoustician: Mark Engebreston
Thailand Philharmonic Orchestra

COLLEGE OF MUSIC, MAHIDOL UNIVERSITY SALAYA CAMPUS, THAILAND.
HTTP://WWW.MUSIC.MAHIDOL.AC.TH/EVENTS/JEAN-MARIE-LONDEIX-INTERNATIONAL-SAXOPHONE-COMPETITION

Diving Into the Unknown

First Lesson - Part 3: Lanna Dance (2)

Story: Haruna Tsuchiya (ฮารุนะ ซึชิยะ)
Voice Performance Department
College of Music, Mahidol University

Every moment of our lives, we are constantly diving into the unknown, no matter how predictable one might think her life is. But certain activities require a slightly extra jump to dive into them.

Since June last year, Haruna Tsuchiya has been having her "first lessons" in several artistic disciplines. She has been sharing her experiences and discoveries during those lessons in the past several issues. This is the last article of the series – her first lesson of Lanna dance.

On the third day, we reviewed *fon lep*, and moved on to the second dance called *fon gai lai*, which was created based on martial arts movements. This dance was much faster in tempo, compared to *fon lep*. There were many tourists from foreign countries walking around Lanna Wisdoms School on this day, and they seemed very curious about what we were doing. We did not talk with them, but I had a strong sense of "being seen". As a performer, I am used to be seen, or even be stared at by strangers, however, I felt quite uncomfortable to be seen in the process of learning something completely new. It was interesting to notice how the existence of those "surprise guests" broke my concentration. In my subconscious level, I might have thought I should be "performing" for them.

The fourth day was the beginning of the most challenging phase of the week. I learned the latter half of the second dance, *fon gai lai*, which became extremely taxing to the bottom half of the body. The movements required such strength, stamina, and balance of one's lower back and legs. It was a hardcore workout of the bottom half of my body. By then, my brain was quite full, trying to memorize and remember all the choreographies of two dances. Besides, my whole body, especially my arms and wrists were constantly sore from doing movements I was not used to. The soreness and tightness of my body affected the state of my mind. The pain I would feel as I moved led to further frustration of not mastering the form as quickly as I wanted.

The King's passing was announced on the night after my fourth lesson. I thought the rest of the lessons might have to be canceled, as I had no idea what it meant to the lives of people living in Thailand. After talking with Mr. Ronnarong, however, we decided to continue with the lessons.

On the fifth day, Mr. Ronnarong was wearing all black. As a traveler, I did not have any black clothes with me, and I felt very guilty and embarrassed to be wearing bright orange pants, which was one of the only movement clothes I had packed. When I arrived at the School, the staff members' eyes on my clothes felt like sharp needles piercing through my skin and one second of their glances felt like an hour. In my heart, I was paying the deepest respect to the sudden event, but I did not have any means of expressing it externally on that day. At this point,

my body was even sorer than ever, coming from the intense choreography of the second half of *fon gai lai*. Also, my brain was at the edge of explosion. After reviewing *fon gai lai*, I showed *fon lep*, the first dance, to Mr. Ronnarong, but the immediate shifts from one dance to the other made my brain even more confused, as those choreographies were still not sinking into my system. I forgot many of the movements I was able to do the previous day. I felt quite frustrated and was ashamed of myself. As a baby teacher, I know what is expected of a student. As a professional artist, it is perhaps even clearer what is expected of me. I knew I was not living up to those expectations at that moment. The sense of frustration, guilt, and shame was intensified, as I could also imagine what the teacher would have been feeling. The experience might have been easier if I had never taught. After working as a teacher, I was able to feel what was happening both in teacher's mind and student's mind, which, I felt, tortured my thought process even more. Mr. Ronnarong was extremely patient, and I was sincerely grateful for the care he took. On this day, despite my inadequacy of the first two dances, we proceeded to the third dance, *fon long Nan*, the dance inspired by a boat floating on the Nan river. We did not have a luxurious amount of time for the third dance. As I was returning to the hotel, I was feeling a sense of bitterness. I tried to cheer myself up and to let go of my expectations toward me – allowing me to be even more open as a "baby student of Lanna dance". That night, I tried to practice this one section I had difficulties with in *fon long Nan*. It was the movement of hands. Each hand was moving toward different directions, and I could not coordinate both hands. Just like other art practices, I started to do it very slowly. It did not work. I had other methods. I practiced one hand, and then added the other hand slowly. It did not work either. I tried to use different imageries. I took a rest and came back again. No matter how slowly I tried, my hands did not coordinate. It felt as if my hands were under a spell that prevented them from moving in the manner I intended. I sighed deeply. I wanted to cry. At that time, I remembered a moment in one of the voice lessons with a student. She could not find one pitch in a phrase and we tried many different ways to make it work. I, as a teacher, was very frustrated and simply thought she did not practice enough. When I found myself not being able to go through this particular movement phrase no matter how hard I tried, I thought the voice student might have gone through a similar process as mine, and it was not her laziness that prevented her from achieving the goal. This was a wakeup call for me as a teacher. By becoming a student in a completely new discipline, I gained an insight as a teacher. The last resort was to sleep. "Perhaps I will be able to do it when I wake up", I thought. This had been my

experience with playing the piano. When I practice difficult phrases on piano at night, I can often play those sections much easier in the following morning. I was hoping it would work in the same way this time. When I woke up the next morning, I tried the movement again only to find out I was still struggling with this phrase. The magic of "sleep study" did not happen this time.

Before the sixth lesson, I had a sense of restlessness knowing this was the last lesson during this project. At the same time, this allowed me to gather my energy that was dispersed to self-blame and frustrations in the previous two days, and redirect it toward a more productive way. When I teach, I often say to students, "You are doing this for yourself. Not for me, the teacher." I want them to understand that the process of practicing art is not to please the teacher, but is for one's deep internal journey toward oneself first and foremost. As a student of Lanna dance, however, it was true that I wanted to be complimented by my teacher, and more importantly, I wanted to make him proud of me. It was obvious that the lessons were the ways for me to truly face myself deeply, but I felt I learned more about the psychology of a learner/student (or at least, psychology of myself as a learner/student), and the dynamics of a student-teacher relationship, as well as a process of teaching. It was ironic to realize the paradox of what I want to pass on to the students and my wishes as a student.

In this process, I also re-confirmed that positive words or compliments from a teacher are great motivational factors. One of my teaching philosophies is to give positive words to the students. This does not mean I give sweet words of honey and melting chocolate. For example, when a student sings a "wrong note", I would say "You are singing a different note from what is written on the score", instead of "You are singing a wrong note." I am very careful not to implant any thought of "being wrong", as I believe once a student hears the word "wrong", their entire focus and energy go toward "being wrong", while we want the opposite result to come out. When a student is singing flat, I would say, "Sing in a higher end of this pitch", instead of saying "You are singing flat" for the same reason. I

also try to mention things a student does well first, before talking about things that need improvement. I sincerely feel the importance of being honest and to give feedback in a positive manner at the same time. There are many teachers around the world who would give quite harsh words and feedback, and are famous for being "very strict". I often receive comments from students and colleagues on being kind. Interestingly enough, some students start to feel worried because I do not give them harsh words. They start to wonder if I am *really* teaching them when I give them positive words! Ultimately, I want to have the same result as "strict teachers" do – whether it be singing in the right rhythm or on the right pitch, but I ask for it simply by using different wordings. Although I strongly believe in using the positive words in teaching as much as possible, I sometimes wonder if students would grow more and faster if I used threatening tactics and words more, especially when it seems like students are craving for them to feel they are "properly taught". By becoming a student again in this project, I was reminded how much weight teachers' words could have on a student's mind, especially when a student respects the teacher. I felt words of teachers could strongly affect the students' performance or absorption of the materials. At least, I work better when I am praised, even for small things. Then, I practice more and harder, because I want to be praised again. It was quite refreshing to become a student, as I had almost forgotten how it *really* felt from a student's point of view. I feel I could be even more aware of the student's psychology now, after experiencing these lessons.

At the end of my last lesson, Mr. Ronnarong took videos of me dancing all three pieces. After the lesson was over, we ran into his dancer friend, who was teaching *fon gai lai* to children as we were leaving the School. When she heard that we covered three dances in six lessons, she was quite surprised, saying that was an extremely rapid process! Mr. Ronnarong had also mentioned he usually spends six lessons to teach one dance. It was true that I did not master all the dances. My mind was focused on following the choreographies and I was not able to truly connect to the depth of the forms or to put my own taste into the form. In other words, I learned the container of the form, but I felt the content was still half missing, and I told him so. Of course, he already knew it. I took this extremely quick process as his gift and encouragement to me, as if to say, "I have given you all the tools and forms already. Now, it's *your* turn to process, practice, and make the dance richer. I trust you can do it on your own." I do not know if it was his true intention or not. I did not ask. Whether it was or not, I was extremely honored that he shared so much of his wisdom and insights of Lanna dance with me in such a short amount of time. It was a genuine act of generosity and I was very grateful to him. As we said farewell, he said, "Thank you for coming to learn our dance." "*Our* dance!" I thought to myself. This made me feel his strong connection to his hometown and Lanna culture. Is there anything I can offer, if a foreign artist came to my hometown in Japan that I could call as "ours"? After living and working away from Japan for many years, this question suddenly had much more weight than I thought. Going further away from my daily life to learn Lanna dance brought me back to where I came from in many senses.

After my first lessons of cello, flamenco dancing, and Lanna dance this past year, I am sensing the fresh breeze running through the vast space in my heart, expanding even more possibilities of discoveries in my life. Diving into the unknown – this act we actually repeat day after day – surely brings us to the next level of consciousness. Once again, I am standing at the edge of the abyss, ready to dive into my next "unknown" with courage, grace, and an open heart. I will report back to you soon. Here I come!

Special Thanks:

I would like to thank all the committee members of Professional Development Fund Program and people who made this project possible. It was such a privilege to learn Lanna dance and to work with an artist of such a high caliber. I am sending my heartfelt gratitude to everyone involved.

Photos: Ms. Khanuengnit Thongbaion

Haruna Tsuchiya is a performing artist and translator. She has been performing and devising new works in the U.S., Japan, and Thailand, as well as translating plays. She continues to create projects that speak strongly to people's hearts. Haruna has been teaching in Voice Performance Department at College of Music, Mahidol University since 2013.

๕ ดุริยกวี จากสแกนดิเนเวีย ที่ “ต้อง” รู้จัก

เรื่อง: กฤตยา เชื่อมวราศาสตร์ (Krittaya Chuamwarasart)
นักข่าวอิสระ

คงไม่มีเหตุผลใดๆ ให้กับความไม่รู้ - หากพูดถึงนักประพันธ์ดนตรีคลาสสิก ทุกคนมักได้ยินว่า เขาเหล่านั้นมาจากเยอรมนี ฝรั่งเศส ออสเตรีย อิตาลี โปแลนด์ รัสเซีย หรือไม่ก็ชาติอื่นๆ ในยุโรป ขณะที่ แทบไม่รู้จัก ไม่เคยได้ยิน หรือจดจำผลงานของนักประพันธ์ในแถบสแกนดิเนเวียบ้างเลย ทั้งๆ ที่มีดุริยกวีจำนวนมาก

ชื่อของ ฌอง ซิเบลิอุส (Jean Sibelius, 1865-1957) ดุริยกวีชาวฟินแลนด์ อาจปรากฏขึ้นมาเพื่อแย้งกับการเกริ่นในย่อหน้าแรก

งานของเขาเป็นตัวอย่างได้ดีว่า บทเพลงจากสแกนดิเนเวีย ได้รับอิทธิพลจากท้องถิ่น สภาพอากาศที่แปรเปลี่ยนไป ชุมชน ความเชื่อทางศาสนา เกิดเป็นเพลงที่เรียบง่าย ฟังแล้วเกิดสมาธิ ความสงบ หรือแม้กระทั่งความรู้สึกหลุดพ้น

... แล้วดุริยกวีจากสแกนดิเนเวีย มีใครบ้างล่ะที่น่าสนใจ

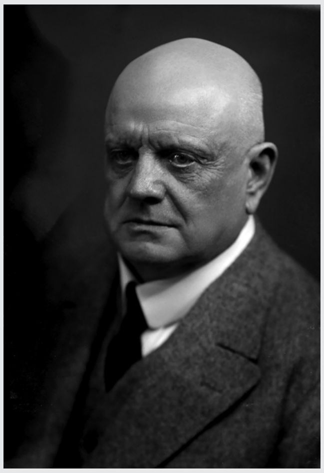

๑. ฌอง ซิเบลิอุส (Jean Sibelius, 1865-1957)

ไม่พูดถึงคนนี้คงไม่ได้ เขาเป็นนักประพันธ์ชาวฟินแลนด์ที่มีคนรู้จักมากที่สุดก็ว่าได้ แน่นอนว่าเขาเป็นคนโปรดของคอเพลงคลาสสิกในแถบสแกนดิเนเวีย ผลงานของเขาที่ผู้คนรู้จักเป็นอย่างดี อาทิ ซิมโฟนีชิ้นที่ ๓, Finlandia, Valse Triste, the Karelia Suite, The Swan of Tuonela ฯลฯ

ชีวิตของเขาอาจไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ... ดนตรีที่สื่อถึงโศกนาฏกรรมฉันใด ชีวิตของเขาก็เต็มไปด้วยโศกนาฏกรรมฉันนั้น เช่นเดียวกับฌอง พ่อของเขาเป็นหมอที่เสียชีวิตด้วยโรคไทฟอยด์ขณะที่เขามีอายุเพียง ๒ ปี คนที่มีอิทธิพลทางดนตรีกับเขาจึงเป็นลุง Pehr Ferdinand Sibelius

ในวัยเด็ก เขาชอบใช้เวลาอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ สถานที่ที่โปรดปรานคือริมทะเลใต้แสงแดดอุ่น เขาได้เล่นไวโอลินและขึ้นแสดงกับบรรดาพี่ๆ น้องๆ และเริ่มเขียนเพลงเมื่ออายุ ๑๖ เขาเข้าเรียนกฎหมายและประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยอิมพีเรียลอเล็กซานเดอร์ แต่ก็ต้องออกเสียก่อน แล้วจึงไปศึกษาด้านดนตรีที่มหาวิทยาลัยศิลปะแห่งเฮลซิงกิ หรือที่รู้จักในปัจจุบันคือ ซิเบลิอุส อคาเดมี สถานที่ซึ่งอุดมไปด้วยวัตถุดิบทางดนตรี และหล่อหลอมให้เขาได้สร้างสรรค์ผลงานชิ้นเอกของโลก

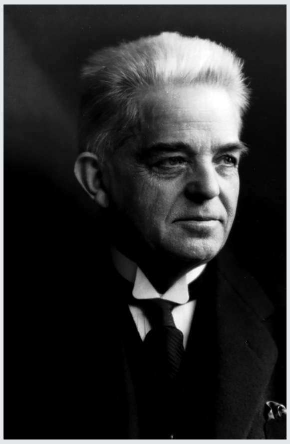

๒. คาร์ล นีลเซน (Carl Nielsen, 1865-1931)

เขาเป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงและความสามารถจากเดนมาร์ก ได้รับการยกย่องทั้งจากนักดนตรีและคนฟัง ผู้คนจดจำเขาได้ในฐานะผู้ประพันธ์ซิมโฟนี ๖ ชิ้น ที่มีการพัฒนารูปแบบอย่างสไตล์หลังโรแมนติกไปจนถึงสไตล์โมเดิร์น หากให้เปรียบเทียบงานของคาร์ลกับดุริยกวีชาวสแกนดิเนเวียคนอื่น สิ่งที่เหมือนกันอาจเป็นวัตถุดิบและอารมณ์เพลง แต่ต่างกันตรงที่เครื่องดนตรีที่ถูกนำมาใช้กับท่วงทำนองที่ถูกบรรเลงออกมา

เขาเกิดในครอบครัวนักดนตรี พ่อเป็นนักไวโอลิน ส่วนแม่เป็นนักร้อง เขาเริ่มเรียนไวโอลินจากพ่อเมื่ออายุ ๖ ปี จากนั้น ๒ ปีเขาก็เขียนเพลงกล่อมเด็ก

อย่างง่ายๆขึ้น พออายุ ๑๔ ก็ได้เป็นคนเป่าแตรในวงออร์เคสตร้าของกองทัพ เขาทำเงินได้จำนวนมากจากการเล่นดนตรีให้กับคนมีชื่อเสียงในท้องถิ่น

หลังจากศึกษาที่ Royal Danish Academy of Philharmonie ในกรุงโคเปนเฮเกน เขาก็ได้ทำงานในวงรอยัลเดนิชออร์เคสตร้าซึ่งเล่นประจำที่ Royal Theater ในกรุงโอเปนเฮเกนนั่นเอง และแม้ว่าจะไม่ได้ร่ำเรียนด้านการประพันธ์โดยตรง แต่การเปิดตัว Suite for Strings, Op. 1 ในปี ค.ศ. ๑๘๘๘ ที่กรุงโคเปนเฮเกนก็ประสบความสำเร็จอย่างมาก

แรงบันดาลใจในการแต่งเพลงของเขาอาจต่างจากซิเบลิอุส ขณะที่วัตถุดิบของดุริยกวีชาวฟินแลนด์ได้มาจากสิ่งที่อยู่รอบตัวเขา ส่วนคาร์ลได้สิ่งเหล่านั้นมาจาก "ความรู้สึกภายใน" ที่มีต่อสถานการณ์ทางการเมือง สถานการณ์โลก ความสัมพันธ์ ฯลฯ เช่น ซิมโฟนี หมายเลข ๒ ถูกเขียนขึ้นในช่วงที่เขากำลังเผชิญกับวิกฤตชีวิตคู่และการหย่าร้าง เพลงนี้เต็มไปด้วยสุ้มเสียงที่สะท้อนการต่อสู้ระหว่างสิ่งที่อยู่ในใจกับสิ่งรอบตัว เมื่อเปรียบเทียบกับ Hymnus Amoris, Op. 12 ที่เขียนขึ้นระหว่างฮันนีมูนที่อิตาลี จะพบความต่างกันอย่างชัดเจน - Hymnus Amoris สะท้อนความโรแมนติก สงบ และสดใส

งานของเขาจึงมีความเฉพาะตัวสูงทั้งในเรื่องของเนื้อหาและโครงสร้าง อย่างคอนแชร์โตทั้ง ๓ ชิ้น [Violin Concerto, Op. 33 (FS 61), Flute Concerto, FS 119 และ Clarinet Concerto, Op. 57 (FS 129)] ก็มีการนำเสนอเครื่องดนตรีเอกไว้อย่างน่าสนใจ (แม้ว่าคลาริเน็ตคอนแชร์โตจะได้รับความสนใจมากที่สุด) และแม้ว่าจะเริ่มประพันธ์ในรูปแบบและฮาร์โมนีแบบคลาสสิก แต่ก็ได้พัฒนาขยายช่วงเสียงและภาษาทางดนตรีไปอย่างมาก

อาจกล่าวได้ว่า คาร์ลทุ่มเทสิ่งที่ดีที่สุดลงในงาน นับแต่ซิมโฟนีชิ้นแรกในปี ค.ศ. ๑๘๙๒ หนึ่งในงานชิ้นแรกๆ ที่เริ่มต้นและจบเพลงในบันไดเสียงที่ต่างกัน... ไปจนถึงซิมโฟนี หมายเลข ๔ ซึ่งเป็นที่รู้จักมากที่สุด ที่ทรงพลังและมีชีวิตชีวาอย่างมาก

แต่ละเพลงได้พิสูจน์ว่า มุมมองของคาร์ลที่มีต่อสิ่งรอบตัวนั้น น่าทึ่งจริงๆ

๓. ฟรันซ์ เบอร์วาลด์ (Franz Berwald, 1796-1868)

เขาเป็นรุ่นที่ ๔ ของตระกูลนักดนตรี เริ่มเรียนไวโอลินซึ่งเป็นเครื่องดนตรียอดนิยมสมัยนั้น โดยการสอนของพ่อซึ่งเป็นนักไวโอลินชาวเยอรมนี พออายุ ๑๖ ก็ได้ร่วมเล่นในวงออร์เคสตร้าและเริ่มแต่งเพลง

ฟรันซ์เป็นหนึ่งในนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงและเป็นผู้นำทางดนตรีของสวีเดนช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ ๑๙ แต่ก่อนที่จะกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงนั้น เขาทำมาแล้วหลายอาชีพ ทั้งคนเป่าแก้ว ช่างไม้ หมอศัลยกรรม นักดนตรีบำบัด และเชี่ยวชาญในการรักษาความพิการในกระดูกสันหลังของเด็ก

เหตุที่ชีวิตของเขาห่างไกลเส้นทางดนตรีไป นั่นเพราะบิดาซึ่งเป็นเสาหลักของบ้านเสียชีวิต ครอบครัวขาดรายได้ และการที่เขาหันมาศึกษาเรื่องศัลยกรรมกระดูกและกายภาพบำบัด ทำให้สามารถเปิดคลินิกเมื่ออายุ ๓๙ ที่สร้างกำไรอย่างงาม งานวิจัยบางชิ้นของเขายังใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

เขาได้ทำงานดนตรีอย่างจริงจังก็เมื่ออายุปาเข้าไป ๖๐ ปี ก่อนได้รับเชิญไปเป็นอาจารย์ด้านการประพันธ์ที่ สวีดิช อคาเดมี ขณะอายุ ๓๑ ปี แต่น่าเศร้าที่ต้องป่วยเป็นโรคปอด และเสียชีวิตในปีถัดมา

ผลงานชิ้นแรกๆ ที่ถูกนำออกแสดง คือ ซิมโฟนีชิ้นแรก 'Sérieuse' งานชิ้นนี้มีความคลาสสิกเกินกว่าจะบอกว่ามาจากสแกนดิเนเวีย เพราะมันไม่มีแรงจูงใจทางการเมือง เมโลดีและเอกลักษณ์ของภูมิภาคนั้น 'Sérieuse' ได้ชื่อว่าถูกเขียนออกมาจนมีรูปแบบและเสียงประสานที่ดีที่สุดในสมัยนั้น... นั่นอาจเพราะฟรันซ์ได้รับอิทธิพลทางดนตรีจากกรุงเบอร์ลิน ทำให้เพลงออกมามีแบบแผนชัดเจน มีเสียงที่ถูกต้อง และไม่ผิดจากหลักประเพณีนิยม ซึ่งต่างจากซิเบลิอุสและนีลเซนอย่างชัดเจน

มีคนกล่าวว่า ฟรันซ์ กับแฮ็กตอร์ แบร์ลีโยซ (Hector Berlioz) นักประพันธ์ร่วมสมัยเดียวกับเขามีความเหมือนกัน นั่นคือ หัวคิดสร้างสรรค์ จนทำให้ผลงานยอดนิยมอย่างซิมโฟนีชิ้นที่สี่ (Symphony No. 4 in E-flat, "Sinfonie Naïve") เป็นต้นแบบในด้านความพลิ้วไหว สุ้มเสียงที่ไม่อาจคาดเดา และนำเสนอเครื่องดนตรีอย่างสวยงามให้กับฌอง ซิเบลิอุส และคาร์ล นีลเซน

นั่นทำให้เขาเป็นนักดนตรีคนสำคัญของช่วงต้นยุคโรแมนติก

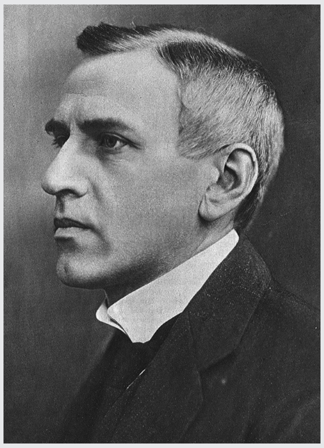

๔. วิลเฮล์ม สเตนฮามมาร์ (Wilhelm Stenhammar, 1871-1927)

วิลเฮล์ม เป็นทั้งนักเปียโน คอนดักเตอร์ และนักประพันธ์ชาวสวีเดนที่มีชีวิตไม่ยืนยาวนัก - ในช่วงเวลาแสนสั้น

ของการประพันธ์เพลง เขาได้สร้างเพลงที่ไม่เคร่งครัดในแบบแผน ทว่ากระตุ้นเร้าอารมณ์ความรู้สึกอย่างมาก ผลงานที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ Symphony No. 2 in G minor, Op. 34

เขาเรียนรู้การประพันธ์และควบคุมวงด้วยตัวเอง ผลงานของเขาถูกจัดอยู่ในยุคโรแมนติก ซึ่งอาจแบ่งเป็น ๓ ช่วง ช่วงแรกได้รับอิทธิพลจากลิซท์ บรามส์ และวากเนอร์ ในสไตล์นอร์ดิกแต่ไม่มีกลิ่นอายของเพลงพื้นบ้านเท่าใดนัก แม้ว่าโอเปร่าเรื่อง Gildet på Solhaug (1892-1893) และ Tirfing (1897-1898) จะไม่ประสบความสำเร็จ แต่ก็ถือว่าเป็นที่สุดของยุค

ผลงานช่วงที่สองของวิลเฮล์มเกิดจากความพยายามสร้างสไตล์เพลงให้เข้มข้นและเน้นแรงจูงใจมากขึ้น แต่สีสันแบบนอร์ดิกหายไป ซึ่ง Piano Concerto No. 2 in D minor, Op. 23 เป็นที่รู้จักอย่างมาก และจากความกลัวว่าจะไม่มีพัฒนาการในตัวเอง เขาได้เข้าคอร์สด้านดนตรีถึง ๙ ปี ซึ่งผลลัพธ์ของการพัฒนาตัวเองนี้ เกิดเป็นระยะที่ ๓ ของการสร้างสรรค์งาน

โดยเฉพาะใน String Quartet No. 6 in D minor, Op. 35 และ String Quartet No. 5 in C Major, Op. 29 หรือจะเป็นงานชิ้นใหญ่อย่าง Serenade for Orchestra in F Major, Op. 31 และ Symphony No. 2 ที่ยังคงความสดใหม่และเต็มไปด้วยแรงบันดาลใจ เป็นผลให้เพลงของเขาน่าสนใจอย่างมาก

องค์ประกอบและแรงจูงใจของวิลเฮล์มได้สื่อถึงรากเหง้า ความเป็นชาติ และประเพณีท้องถิ่น เห็นได้ชัดในซิมโฟนีชิ้นที่ ๒ ซึ่งสะท้อนสไตล์นอร์ดิกได้ เป็นความรุนแรงและเย็นยะเยือกของกระแสน้ำในทะเลนอร์ดิก ที่บางครั้งก็สงบงามด้วยเสียงของคลาริเน็ตซึ่งแทรกเข้ามา ก่อนจะถาโถมสู่ผู้ฟังอย่างรุนแรงและเร้าอารมณ์โดยการโหมประโคมของออร์เคสตร้าทั้งวง - นับเป็นตัวอย่างที่ดีของซิมโฟนีแบบสวีดิช

เขาเป็นนักเปียโนฝีมือเยี่ยม ขึ้นคอนเสิร์ตทั่วสวีเดนมากกว่า ๑,๐๐๐ ครั้ง เขาควบคุมวงครั้งแรกในการแสดงเพลง Excelsior!, symphonic overture, for orchestra, Op. 13 หลังจากนั้นก็ทำงานกับ Stockholm Philharmonic Society, the Royal Opera, the New Philharmonic Society และ the Göttesborgs Orkesterförening ในฐานะผู้ควบคุมวง

เขาเป็นนักดนตรีคนสำคัญของสแกนดิเนเวียในศตวรรษที่ ๑๙ งานประพันธ์ของเขามีหลายประเภท ซึ่งสะท้อนการเปลี่ยนผ่านทางดนตรีของสวีเดนอย่างดี ก่อนจะเสียชีวิตด้วยโรคหลอดเลือดสมอง ในวัย ๕๖ ปี

๕. จูนาส ค็อคโคเนน (Joonas Kokkonen, 1921-1996)

ในศตวรรษที่ ๒๐ เขาเป็นนักประพันธ์ชาวฟินแลนด์ซึ่งเป็นที่รู้จักแพร่หลายมากที่สุด เป็นคนสำคัญที่ทำให้ดนตรีในฟินแลนด์มีชีวิตชีวามากขึ้น

งานของเขามีเอกลักษณ์ด้วยการเป็นสะพานเชื่อมของแนวดนตรีแบบฌอง ซิเบลิอุส กับแนวร่วมสมัยจากปลายทศวรรษที่ ๑๙๔๐ ถึงปลายทศวรรษที่ ๑๙๘๐... หลังจากยุคของซิเบลิอุสแล้ว นักประพันธ์และนักดนตรีกล้าลองอะไรใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ผลงานที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ โอเปร่าเรื่อง The Last Temptations (Viimeiset kiusaukest) ซึ่งถูกนำออกแสดงกว่า ๕๐๐ ครั้งทั่วโลก นับเป็นตัวอย่างที่ดี งานอีกชิ้นหนึ่งของเขาที่มีชื่อเสียงคือ ซิมโฟนี หมายเลข ๔ ที่มีการเปลี่ยนแปลงของแนวประสานด้วยเสียงเล็กๆ ของฟลู้ทอย่างน่าเหลือเชื่อ

คนฟังจะจินตนาการได้ถึงความรุนแรงของทะเลนอร์ดิก เห็นภาพของโศกนาฏกรรม ความไม่จีรัง และความป่วยไข้ของโลกใบนี้ เป็นการเปรียบเปรยว่าคลื่นลูกใหญ่ลูกแล้วลูกเล่า ได้สร้างความวุ่นวาย ทำลายเรือและเมืองชายฝั่ง ซึ่งสร้างความร้อนรนให้กับใจมนุษย์ ขณะที่เราสามารถสังเกตเสียงเล็กๆ ของฟลู้ทได้ไม่ยาก มันทำให้เราได้สัมผัสกับความสงบ ความเงียบ และความมั่นคงของโลก ภายใต้การถาโถมของทะเลคลั่ง... ซิมโฟนีชิ้นนี้ซ่อนความนัยไว้มากมาย และนั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้มันเป็นที่รู้จัก

แม้เขาจะศึกษาที่ Sibelius Academy แต่ว่ากันว่า ความสำเร็จที่ได้รับนั้น มาจากการเรียนรู้ด้วยตัวเอง นอกจากเป็นนักประพันธ์มากความสามารถแล้ว เขายังเป็นนายกสมาคมนักประพันธ์แห่งฟินแลนด์ ได้พัฒนาระบบการศึกษาและโปรแกรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับดนตรี นับเป็นบุคคลสำคัญผู้มีคุณูปการต่อศิลปะแขนงนี้ของฟินแลนด์อย่างมาก

...

บทความนี้ อาจเป็นแนวทางเล็กๆ ที่ช่วยจุดประกายให้อยากทำความรู้จักดนตรีจากดินแดนอันหนาวเหน็บอย่างสแกนดิเนเวียมากขึ้น
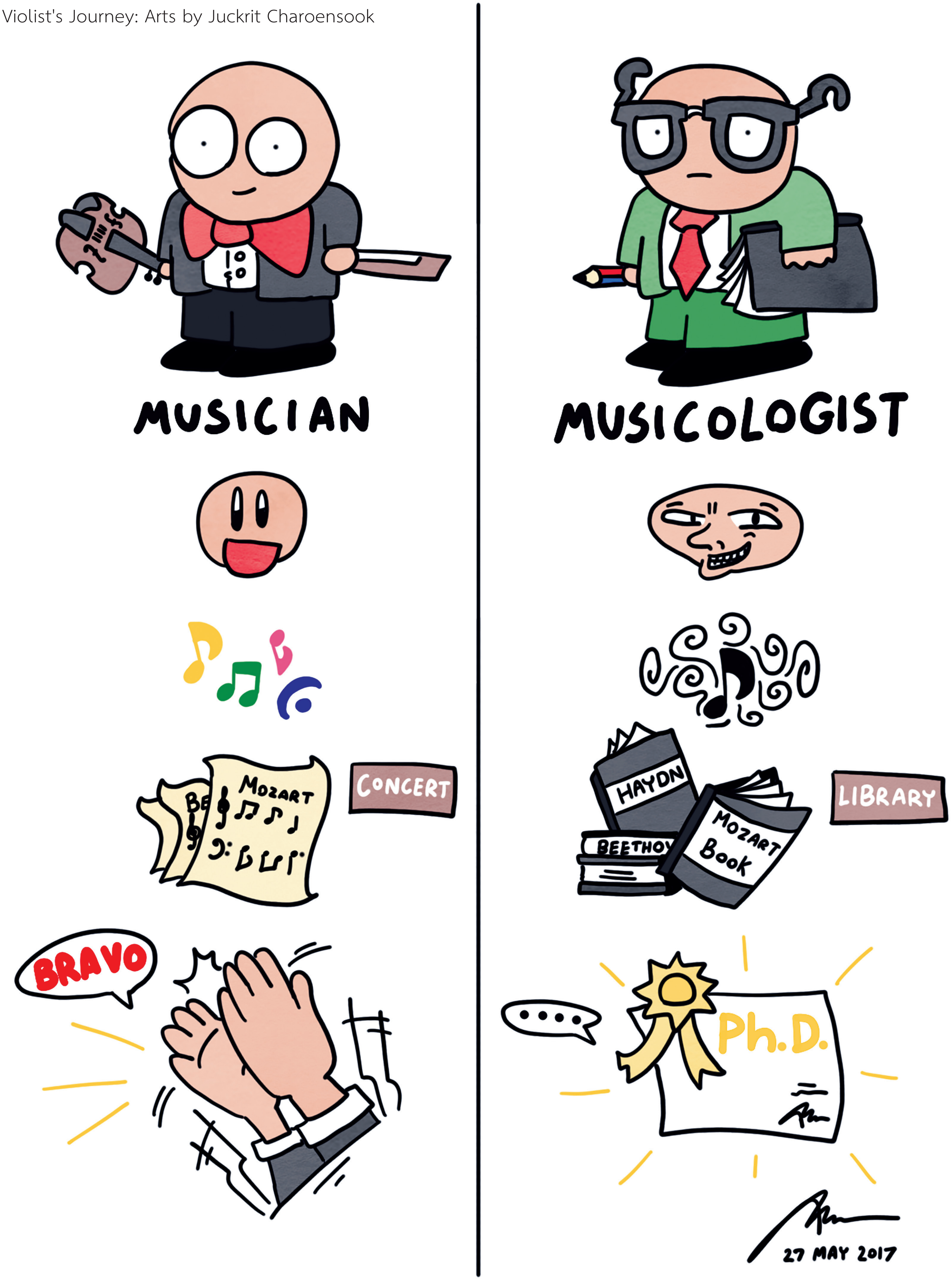
Violist's Journey: Arts by Juckrit Charoensook